

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobkyně: **V. A.**, zast. Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Plzeň, Malická 11, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18.5.2010, č.j.: CPR-6359-1/ČJ-2010-9CPR-C261

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Policie České republiky, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“) k odvolání žalobkyně změnila rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň ze dne 26.2.2010, č.j.: CPPL-44893-1/ČJ-2009-034064-PP2, jímž byla žalobkyni podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) a ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. k) věty druhé zákona o pobytu cizinců, v návaznosti na ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, neboť žalobkyně neplní účel pobytu a přestala splňovat některou z podmínek, tj. byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Napadeným rozhodnutím došlo ke změně výroku

rozhodnutí v právní kvalifikaci důvodu zrušení tak, že žalobkyni bylo zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců s odkazem na ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

S ohledem na skutečnost, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., přešla s účinností od 1.1.2011 působnost ve věcech povolování dlouhodobého pobytu cizinců na Ministerstvo vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, jednal soud nadále podle ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), jako s účastníkem řízení s Ministerstvem vnitra, Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobkyni bylo dne 4.6.2009 uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání (OSVČ) s platností do 3.6.2011. Dne 10.9.2009 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň - město (dále jen „OSSZ“) o ukončení výkonu samostatné výdělečné činnosti žalobkyně. Výkon samostatné výdělečné činnosti skončil dnem 14.5.2009, a to z důvodu ukončení samostatné výdělečné činnosti na vlastní žádost žalobkyně. Dne 6.10.2009 správní orgán I. stupně vydal oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu neplnění účelu pobytu, pro který bylo žalobkyni povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR vydáno. Na základě zjištěných skutečností dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že žalobkyně přestala splňovat jednu z podmínek pro udělení dlouhodobého pobytu, a to podmínku neplnění účelu, pro který bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu. Na základě uvedeného správní orgán I. stupně rozhodl o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k námitkám žalobkyně uvedl, že spisovým materiálem je doloženo, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), tak, aby byl zjištěn stav věci, a to v souladu s ust. § 2 správního řádu. Správní orgán I. stupně rovněž postupoval v souladu s ust. § 167 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je policie oprávněna při plnění úkolů prověřovat, zda se cizinec nedopustil obcházení zákona s cílem získat oprávnění k pobytu, a to v případě žalobkyně tím, že na území České republiky neplní účel pobytu - fakticky nepodniká. Žalovaný vyšel ze zjištění, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (OSVČ) bylo žalobkyni uděleno od 4.6.2009 s platností do 3.6.2011. Dle sdělení OSSZ ze dne 19.1.2010 byla žalobkyně v jejich evidenci jako OSVČ od 18.1.2010 dosud, minulé registrace od 23.4.2009 do 14.5.2009, od 1.10.2009 do 30.11.2009. Ke dni rozhodnutí byly zaplaceny zálohy ve výši 1.720,- Kč za měsíce duben 2009, květen 2009, říjen 2009 a listopad 2009. Dle informace OSSZ žalobkyně měla podnikat od 4.6.2009 po celou dobu. Na OSSZ však žalobkyně přerušila činnost na dobu 5 měsíců (od 15.5.2009 do 30.9.2009 a od 1.12.2009 do 17.1.2010). Žalobkyně do protokolu ze dne 29.10.2009 sdělila správnímu orgánu I. stupně, že činnost OSVČ vykonávala do 14.5.2009, dne 10.6.2009 odjela na Ukrajinu a vrátila se dne 26.09.2009. Od data návratu nepodniká, čeká na práci.

Žalovaný konstatoval, že žalobkyně neplní účel pobytu, na základě kterého jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, toto je ve spisovém materiálu doloženo podáním na OSVČ o skončení samostatné výdělečné činnosti ze dne 14.5.2009. K tomu poukázal na ust. § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, podle kterého se podnikáním rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku.

Dle žalovaného správní orgán I. stupně při vydání rozhodnutí vycházel z dostatečných zjištěných důkazů, které obsahuje spisový materiál a na základě tohoto bylo vydáno

rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky podle ust. § 46 odst. 1 v návaznosti na ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobkyně přestala splňovat některou z podmínek pro udělení víza, a to na základě sdělení OSSZ.

K námitce, že žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí podniká na základě platného živnostenského oprávnění a že průkazem o podnikání může být pouze výpis z živnostenského rejstříku, žalovaný sdělil, že toto je ve vztahu k zákonu o pobytu cizinců irelevantní. Z dikce zákona o pobytu cizinců z ust. § 30 odst. 1 je patrné, že policie udělí na žádost cizince vízum k pobytu nad 90 dnů, a tento cizinec hodlá pobývat na území za účelem vyžadujícím pobyt na území delší než 3 měsíce. Dále z ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že pokud cizinec hodlá pobývat na území po dobu delší než 1 rok a trvá-li stejný účel pobytu je oprávněn podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, za podmínky, že na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů. Z výše uvedeného vyplývá, že cizinec může pobývat na území, pokud plní povolený účel pobytu. V případě, že cizinec při odhlášení na OSSZ uvedl, že přerušil činnost, či ukončil činnost, je tato skutečnost dostatečným důvodem pro zrušení platnosti dlouhodobého pobytu, protože cizinec neplní účel pobytu - nepodniká, (i přesto, že je nadále držitelem platného živnostenského oprávnění.

Žalovaný uvedl, že správní orgán je povinen zkoumat, zda cizinec, který má na území České republiky povolen pobyt, splňuje všechny podmínky pro povolení k pobytu, a to již v rámci povoleného a konzumovaného pobytu. Správní orgán I. stupně tak uplatňuje svou pravomoc pouze v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Dále poukázal na to, že živnostenské oprávnění je průkaz, kterým jeho držitel prokazuje povolení k vykonávání určité činnosti v souladu se živnostenským zákonem. Z názvu oprávnění nevzniká cizinci povinnost podnikat. V případě, že cizinec nevyužívá svého oprávnění podnikat, pak neplní účel pobytu, pro který mu byl povolen, a je povinností policie, tento pobyt zrušit. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobkyně, že cizinec prokazuje účel pobytu jen platným výpisem ze živnostenského rejstříku. Pokud cizinec na území České republiky fakticky nepodniká, i přesto, že má stále platné živnostenské oprávnění, a toto v rámci jiného řízení uvádí, pak byl žalovaný názoru, že zde není právní důvod cizince využívat oprávnění k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

K námitce žalobkyně, že správní orgán při svém rozhodování zcela neodůvodněně spojuje své rozhodnutí podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců s § 56 odst. 1 písm. k) větou druhou zákona o pobytu cizinců, žalovaný uvedl, že správní orgán vycházel z ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kde je uvedeno, že pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobě § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 32 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. Správní orgán v řízení shledal dle ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, tzv. jinou závažnou překážku, spočívající ve skutečnosti, že žalobkyně skončila výkon samostatné výdělečné činnosti ke dni 14.5.2009, kdy jako důvod uvedla ukončení samostatné výdělečné činnosti a dále, že se žalobkyně účelově přihlašuje a odhlašuje u OSSZ, tedy jen z toho důvodu, aby získala potřebné potvrzení dle ustanovení § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že je ve veřejném zájmu, aby na území pobývali jen ti cizinci, kteří na území pobývají v souladu se zákonnými podmínkami a plní účel pobytu. Pokud v rámci pobytu neplní účel pobytu, je to závažná překážka, která brání dalšímu pobytu na území. Dodatečné přihlášení a zaplacení plateb OSSZ je dle žalovaného účelové jednání ze strany žalobkyně. Účelovost tohoto jednání žalovaný spatřoval ve skutečnosti, že dodatečné přihlášení na odvody OSSZ došlo až po zahájení správního řízení ve věci zrušení dlouhodobého pobytu žalobkyně. Žalobkyně při odhlášení z OSSZ uvedla důvod ukončení odvodů - ukončení OSVČ, dodatečné přihlášení a následné zaplacení ji nikterak nezbavuje její odpovědnosti za prováděné skutečnosti. Dle žalovaného z dikce zákona vyplývá, že žalobkyně je povinna plnit účel pobytu po celou dobu

povolného pobytu. V opačném případě se podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců pobyt zruší, jelikož cizinec přestál splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Žalobkyně po skončení výdělečné činnosti pobývala na území České republiky nadále a neplnila povinnost plateb k OSSZ. Uvedenou povinnost nesplnila a přestala splňovat podmínku pro udělení víza. To je závažná překážka, která ukládá povinnost správnímu orgánu konat ve věci zrušení předmětného pobytu na území.

Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně vypořádal i s přiměřeností dopadu zrušení pobytového povolení do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně nemá v České republice žádné rodinné příslušníky, kteří by měli vázán pobyt na její osobu.

Žalovaný tak shrnul, že v případě žalobkyně správní orgán I. stupně shromáždil dostatek důkazů pro vydání rozhodnutí o zrušení pobytu na území České republiky za účelem podnikání. S ohledem na uvedené skutečnosti přistoupil žalovaný ke změně výrokové části rozhodnutí orgánu I. stupně, spočívající ve změně právní kvalifikace důvodu zrušení povolení k dlouhodobému pobytu.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

V podané žalobě žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou nezákonná. Tvrdila, že z obsahu napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu odkazuje žalovaný na ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. v čem žalobkyně přestala splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Základní podmínkou je úmysl cizince pobývat na území ČR po dobu delší než 3 měsíce. Jestliže žalovaný zjistil, že žalobkyně neplní účel pobytu, pak tuto skutečnost řeší ust. § 35 odst. 3 s přihlédnutím k ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Výslovná právní úprava tedy zamezuje tomu, aby nedostatek účelu pobytu byl posuzován jako jiná závažná překážka pobytu cizince na území ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně namítala, že ust. § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepamatuje na rušení víza (resp. povolení k dlouhodobému pobytu s ohledem na zákonný odkaz v ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), nýbrž uvádí výčet případů, ve kterých se neudělí vízum, o jehož vydání cizinec žádá, nebo analogicky nevydá povolení dlouhodobého pobytu. Ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců tak na případ žalobkyně vůbec nedopadá a jeho použitím žalovaný nesprávně uplatnil svou pravomoc.

Žalobkyně dále tvrdila, že při zjišťování, zda žalobkyně plní účel pobytu, pro který jí bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, se žalovaný spokojil pouze s odhlášením žalobkyně na OSSZ. Přitom popřel důkazní hodnotu výpisu ze živnostenského rejstříku osvědčujícího platnost živnostenského oprávnění žalobkyně. Takovéto hodnocení důkazních prostředků dle žalobkyně vyvolává pochybnost, zda byl stav věci zjištěn správně a nenaplnuje tak požadavek stanovený v ust. § 3 správního řádu.

Dle žalobkyně se žalovaný rovněž nedostatečně zabýval otázkou dopadu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně. K závěru o tom, že tento dopad bude přiměřený, nepostačuje pouhé konstatování, že žalobkyně v ČR nemá žádné rodinné příslušníky, kteří by měly vázán pobyt na její osobu. Již ze samé skutečnosti, že žalobkyně má na území ČR povolen dlouhodobý pobyt, lze seznat, že se žalobkyně zdržuje na území ČR po delší dobu, po kterou si postupně vytvářela jak obchodní, tak i soukromé vztahy, jež by jejím náhlým odcestováním zpět do země původu mohly být přerušeny. Zájem na zachování tohoto soukromého a pracovního zázemí patří mezi oprávněné zájmy žalobkyně, které je žalovaný povinen šetřit.

Žalobkyně rovněž tvrdila, že je ve veřejném zájmu, aby žalobkyně setrvala na území České republiky, aby tak mohla i nadále platit pojistné na sociální zabezpečení, daň z příjmů fyzických osob, popř. další zákonem předepsané odvody.

Z uvedených důvodů žalobkyně namítala, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil ust. § 2 správního řádu, když postupoval v rozporu se zákonem, uplatnil v daném případě nesprávně svoji pravomoc a neoprávněně zasáhl do práva žalobkyně na zachování platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Žalovaný napadeným rozhodnutím rovněž porušil ust. § 3 správního řádu, když nezjistil stav věci plnění účelu pobytu žalobkyni, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Žalobkyně s podanou žalobou a následně opakovaně požádala o přiznání odkladného účinku žalobě, o těchto návrzích soud rozhodl usneseními č.j. 9A 116/2010-19 ze dne 6.10.2010 a č.j. 9 A 116/2010-70 ze dne 22.12.2010 tak, že žalobě odkladný účinek nepřiznal.

Žalobkyně k opakované žádosti o přiznání odkladného účinku žaloby s podáním ze dne 25.10.2010 soudu předložila smlouvou o dílo ze dne 15.4.2010 a fotodokumentaci, jimiž dokládala výkon úklidových prací v Domově poklidného stáří Vejprnice a současně uvedla, že požádala o vydání víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu a že usiluje o jinou formu pobytu na území ČR.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na svých tvrzení uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j odst. 1. Současně je povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, pokud je cizinec zdravotně pojištěn podle zvláštního právního předpisu.

Podle ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Podle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

O podané žalobě soud uvážil takto:

V projednávaném případě bylo předmětem správního řízení zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Otázku dlouhodobého pobytu žalobkyně na území ČR a zrušení tohoto pobytu správní orgány posuzovaly v rámci právní úpravy dané ust. § 46 odst. 1 zákona odkazující na právní režim víza k pobytu nad 90 dnů, tedy i na § 37 odst. 2 písm. b) zákona. Proto správní orgány přistoupily ke zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a v této souvislosti hodnotily, zda je u žalobkyně dán důvod pro zrušení pobytového povolení ve smyslu tohoto ustanovení, tj. zda žalobkyně přestala splňovat některou z podmínek pro udělení víza (tedy obdobně i dlouhodobého pobytu). Za nesplněnou podmínku pobytu a současně ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona za závažnou překážku trvání pobytu správní orgány opodstatněně, řídíce se ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona, považovaly ukončení samostatné výdělečné činnosti a účelového prodlužování pobytu žalobkyně na území ČR.

Nelze přisvědčit námitce žalobkyně, podle které není zřejmé, z jakého důvodu odkazuje žalovaný na ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. v čem žalobkyně přestala splňovat některou z podmínek pro udělení víza a podle které se žalobkyně dovolává jiného ustanovení § 35 odst. 3 zákona ust.. K uvedené námitce soud předně poukazuje na již výše citovanou dikci ust. § 46 odst. 1 zákona odkazující v rámci režimu povolení k dlouhodobému pobytu na režim víza k pobytu nad 90 dnů, což jsou pobytová oprávnění, která lze v podstatných znacích považovat za obdobně nárokové určité podmínky pobytu a dále také na to, že ust. § 35 odst. 3 zákona se týká prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, a proto jej nelze aplikovat na případ, kdy odpadl účel tohoto pobytu a správní orgány také žádnou žádost žalobkyně o prodloužení dlouhodobého pobytu neposuzovaly. Předmětem projednání a rozhodnutí správních orgánů bylo ověření skutečnosti, zda žalobkyně splňuje předpoklady pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu. Podmínky pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu, respektive podmínky pro udělení víza vymezuje ust. § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců, které určují pozitivní výčet předpokladů pro udělení víza. Tento pozitivní výčet podmínek pro udělení víza je zákonem o pobytu cizinců dále korigován mj. v ust. § 56 upravující důvody pro neudělení víza. Důvody pro neudělení víza tak lze označit za vymezení podmínek pro udělení víza v negativním smyslu. Správní orgány proto správně dovodily souvislost ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců s ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Důvody pro neudělení víza dle ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců představují negativní podmínky pro udělení víza ve smyslu ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tak uplatnily svůj pravomoc v mezích zákona o pobytu cizinců. K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.1.2012, č.j.: 9 As 80/2011 – 69 (blíže viz www.nssoud.cz).

Neoprávněnou soud shledal námitku žalobkyně, podle které nebyl v projednávaném případě stav věci zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu, neboť žalovaný popřel důkazní hodnotu výpisu z živnostenského rejstříku osvědčující platnost živnostenského oprávnění žalobkyně. V dané věci bylo nepochybně prokázáno, že žalobkyni byl dne 4.6.2009 povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem podnikání (OSVČ) s platností do 3.6.2011. Dle podání žalobkyně učiněné u OSSZ dne 14.5.2009 žalobkyně ukončila samostatnou výdělečnou činnost dne 14.5.2009. Dle sdělení OSSZ ze dne 19.1.2010 žalobkyně byla vedena v evidenci jako OSVČ od 18.1.2010, minulé registrace žalobkyně se týkaly období od 23.4.2009 do 14.5.2009 a od 1.10.2009 do 30.11.2009. Žalobkyně uhradila platby za měsíc duben, květen, říjen a listopad 2009. Do protokolu o vyjádření účastníka

řízení ze dne 29.10.2009 žalobkyně k otázce správního orgánu I. stupně, zda vykonávala činnost OSVČ po celou dobu platnosti živnostenského oprávnění, uvedla, že jí vykonávala do 14.5.2009, dne 10.6.2009 odjela na Ukrajinu a vrátila se 26.9.2009. Uvedla, že od data návratu nepodniká a čeká na práci. Žalovaný proto při vydání napadeného rozhodnutí vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Z konstrukce důvodů pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů (ust. § 37 zákona o pobytu cizinců), a tedy i povolení k dlouhodobému pobytu, vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen, po dobu pobytového oprávnění. Tak tomu v projednávaném případě nebylo. Žalobkyně dle svého oznámení na OSSZ ukončila samostatnou výdělečnou činnost již ke dni 14.5.2009. Skutečnost, že žalobkyně od 14.5.2009 minimálně do 29.10.2009 nepodnikala vyplývá rovněž z protokolu o vyjádření žalobkyně. Tedy žalobkyně v období od 4.6.2009 do 29.10.2009 neplnila účel pobytu. Rozhodné pro vydání napadeného rozhodnutí nebyla pouze skutečnost, že se žalobkyně odhlásila na OSSZ, ale také a zejména to, že se žalobkyně v rámci odhlášení se u OSSZ sama uvedla, že ukončila samostatnou výdělečnou činnost. Z tohoto úkonu vyplývá, že žalobkyně si musela být vědoma skutečnosti, že neplní účel pobytu – podnikání a že situace, v níž, jak uvedla, čeká na práci, není bez dalšího důvodem pro trvání pobytového oprávnění, které jí bylo uděleno za určitým účelem. Okolnost, že žalobkyně byla v předmětné době držitelkou platného živnostenského oprávnění, nemůže na výše uvedeném závěru nic změnit. Živnostenské oprávnění pouze dokládá oprávnění žalobkyně podnikat v určité oblasti. Zda žalobkyně tohoto svého oprávnění využila, není živnostenské oprávnění způsobilé doložit, a to tím spíše, když sama žalobkyně sdělila, že v dotčeném období nepodnikala. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Žalobkyně ostatně v podaném odvolání ani v podané žalobě neuváděla ani nedokládala, že by fakticky vykonávala podnikatelskou činnost. K tomu je třeba uvést, že dle § 75 odst. 1 s.r.s. soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tedy k datu 26.2.2010 (prvostupňové rozhodnutí) a k datu 18.5.2010 (napadené rozhodnutí). Žalobkyně až s opakovanou žádostí o přiznání odkladného účinku ze dne 25.10.2010, tj. cca po více jak 4 měsících a po zákonné lhůtě k podání žaloby ze dne 2.6.2010 začala prokazovat smlouvou o dílo datovanou již dne 15.4.2010 a fotodokumentací, že na území ČR provozuje úklidové práce na základě smlouvy o dílo. Vzhledem k tomu, že došlo ke změně určitých životních okolností žalobkyně po datu vydání napadeného rozhodnutí, přičemž k jejich doložení došlo až po podání žaloby, jsou tyto okolnosti nikoliv důvodem na podporu zrušení napadeného rozhodnutí, nýbrž podnětem pro žalobkyni k získání nového pobytového oprávnění.

Nelze také přisvědčit námitce žalobkyně, podle které se žalovaný nedostatečně zabýval otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Soud neshledal tuto námitku podloženou v užití atributu „nedostatečně“, neboť žalobkyně nepoukázala na žádné konkrétní skutečnosti v jejím životě, jimiž se měl žalovaný zabývat. Správní orgány vycházely ze žalobkyní uvedených osobních poměrů a z okolností jejího pobytu na území ČR, přičemž jiné okolnosti jim nebyly známy. Žalobkyně v průběhu řízení před správními orgány neuvedla žádné skutečnosti, které by jí bránily ve vycestování. Ze žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně bylo zjištěno, že je svobodná, má jedno dítě, které stejně jako rodiče žalobkyně, žijí v zemi původu. Na základě uvedeného je oprávněný závěr správních orgánů o přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně. Tento závěr správních orgánů žalobkyně v průběhu správního řízení nikterak nezpochybnila a v podané žalobě toliko obecně namítala, že si na území ČR vytvořila obchodní i soukromé vazby, což je ovšem vždy přirozeným důsledkem delšího pobytu cizince na území jiného státu. Z toliko obecného tvrzení o existenci

obchodních a soukromých vazeb nelze jakkoliv usuzovat, že by do vztahů žalobkyně bylo napadeným rozhodnutím zasaženo nepřiměřeným způsobem. Žalobkyně měla možnost uvést v průběhu správního řízení, stejně jako v podané žalobě konkrétní skutečnosti, na základě kterých dovozuje nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Žalobkyně tak neučinila. Za uvedené situace soud považuje hodnocení správních orgánů za dostatečné.

Tvrzení žalobkyně, že je ve veřejném zájmu, aby setrvala na území České republiky, aby mohla platit pojistné na sociální zabezpečení, daň z příjmů fyzických osob, popřípadě další zákonem předepsané odvody, neshledal soud relevantní. Předně soud poukazuje na skutečnost, že spisový materiál předložený žalovaným neskýtá žádný podklad pro závěr, že by žalobkyně řádně platila pojistné na sociální zabezpečení. Skutečnost, že žalobkyně oznámila u OSSZ ukončení odvodů plateb na pojistné na sociální zabezpečení, vedla k zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Právní režim pobytu cizinců na území ČR upravený zákonem č.326/1999 Sb. chrání především veřejný zájem, aby se na území ČR zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy ČR a plní účel, pro který jim byl pobyt povolen. Není-li tomu tak, jak tomu bylo i v projednávaném případě, není dán žádný důvod ve veřejném zájmu pro další setrvávání cizince na území, bez ohledu na to, že by další pobyt cizince mohl být eventuelně přínosem z hlediska příjmů veřejného rozpočtu.

Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobkyně a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu a ani později svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.